

In 1884, in dien rijken en prachtigen tijd van '80, die zooveel veelzijdige en verschillende persoonlijkheden zag ontstaan, had Dinet de Ecole des Beaux-Arts juist afge-loopen; hij dacht er aan een reis door Italië te gaan maken, toen een zijner vrienden, de schilder Lucien Simon hem kwam ver-tellen dat zijn broeder, de naturalist Simon, in Boe-Saâda en omstreken ging zoeken naar een destijds zeer zeldzaam insect, de *Anthia venator*; dat hij hem vergezel-de, en tevens vroeg hij aan Dinet of deze niet mede wilde gaan. . . . Dit voorstel vond de kunstenaar zoo hoogst aantrek-kelijk, dat reeds enkele dagen la-ter de vrienden in de binnenlan-den van Algerijë waren, welke des-tijds zoo goed als niets van hun ka-rakter verloren hadden en nog maar zelden be-reisd werden.

Nadat Eugène Delacroix in 1834 zijn „Femmes d'Alger” had geschilderd en ten-toon-gesteld, kwam Marilhat juist terug van Egypte, met zijn doeken: „Place de l'Esbékyéh” en „Ruines de la Mos-quée El-Hakem”. Iets later maakte Vernet zijn reusachtig schilderij, voorstellende de verovering der Smala van Abd-el-Kader, (Versailles) en het Orientalisme was ontstaan.

Toen gingen Decamps, Dehodencq, Belly, later Guillaumet, Fortuny, Regnault, Ben-jamin Constant, Marokko, Klein-Azië, Syrië,

Palestina, Egypte, Algerijë bereizen en brach-ten van die landen schilderijen mede waarin zij de elementen van schoonheid verwerkt hadden, gedurende hun reizen opgedaan.

Maar het was Fromentin die het Oosten en speciaal Algerijë het meest bekend en bemind deed worden, niet zoozeer door den invloed van zijn schilderijen, welke, hoe knap ook geschilderd, niet zooveel opgang maakten als zijn twee prachtige boeken „Un été

dans le Sahel” en „Une Année dans le Sahara” die spoedig en voor altijd den naam van Fromentin ves-tigden.

Echter eerst in de laatste twin-tig jaren, gedeel-telijk omdat het reizen steeds ge-makkelijker ge-maakt wordt, be-zochten tallooze schilders van alle mogelijke natio-naliteiten ooster-sche landen, en een intelligent publiek zag wel-dra tevens in, wel begripende dat het onder-werp van een schilderij al heel

STUDIE VAN EEN OELED-NAYL MEISJE, NAAR TEEKENING.

weinig doet tot de intrinsique kunstwaarde er van, — dat een meer of minder realis-tisch oostersch motief, mits mooi geschilderd of geschreven, al even boeiend, pak-kend, of voornaam kan zijn als een ander onderwerp, — dat een moskee niet behoeft onder te doen voor een oude molen, een buigzame palm voor een wuivende wilg, een druk Oostersch steegje voor een kalm Hol-landsch achterbuurtje. . . . Men denke slechts